

Пет песама – Светолик Станковић

МОЛИТВА

(Раба божјега Светолика Станковића)

Господе Свевишњи
Господе Свемогући
Немам никог на Земљи
Коме бих да се молим
Да ме заштити нејаког
Од свеколикога зла
Нечовека и сатане
Зато, Господе мој
Упирем поглед у небо
Према Теби Господе
Кажу ми да си горе
Да столујеш на небесима
Твојом моћном руком
Покрећеш све у васиони
Уче ме да нема моћнијег
Од Тебе Господе мој
Ако си заиста толико моћан
Над свим што постоји
Молим Те Господе
Ја, мало безначајно
Твоје зрно невидљиво
Које си створио
Не знам због чега
Али си ме створио
Твоје сам дело Господе

Кажу, по подобију Твојем
Ако је тако Господе
Молим Те заштити ме
Заштити ме од злих људи
Сатанине деце и слуга њиних
Заштити ме од лоших владара
Од добротвора – лицемера
Који ме варају да брину о мени
А једино што умеју
Једино што знају то је
Да безочно лажу и краду
Украшће и капу са Твоје главе
Господе мој припази се
Спаси ме Господе од зналаца
Са сумњивих катедри
И сумњивог морала
Заштити ме Господе
Од Твојих лажних слугу
Које си оденуо у мантије
Опрости им Господе
Што лажу мене недостојног
Али им немој опростити
Што лажу Тебе Господе
Молим Те Господе услиши
Молитву раба Твојега
Немоћног и незаштићеног
На којег непрестано наваљују
Терор и зло суманутих моћника
Властохлепних крвопија
Незајажљивих грамзиваца
Спаси ме њих Господе

Казни их Твојим казнама
Нека горе у паклу
Док је века и света
Ако хоћеш да Ти
Верујем и даље
Ако не учиниш то Господе
Престаћу да верујем
Схватићу да више ништа
Не постоји чему ме уче
Да је све лаж и обмана Господе
За нас мале и слабе
Немоћне и незаштићене
Само су наш страх и страдања
Једина права истина и
Камција у њиховим рукама
Којом нас силом утерују
У тор сатане и мрака
Из којег нам нема излаза
Господе Свемогући
Молим Те пробуди се!

ФЕБРУАР У ПЕРЕДЕЛКИНУ

Борисе Леонидовичу, фебруар је.

Јеси ли набавио довољно мастила,
Да би дуже плакао?

Плачи Борисе Леонидовичу,
Натерао си свет да плаче
Над лепотом земље твоје.

Кад се помеша „творачких речи јек“
И суштаство „земаљске соли“
Победиће дух доброте.

Дуже од века трајаће дан.

И, неће живот — сестра твоја
Пролећне кише лити
Ал' господе са „ланцем на песнику“
Као змија у трави, увек ће бити.

Твоја душа, ашовом ископана
Као летња јара над Марбургом
Љубиће брезе уснулог Переделкина

Уместо кише падаће звезде
Са дланова Олге Ивинскаје
Док је авети „грузијског Осетина“
Одводе у далеку незнану ноћ.

ЗАЛУДНАМОЛИТВА

Празна и хладна црква
Буновна глава пуна леда
Са крвавим уснама
Немоћним да се покрену
Далеке планине запаљене сунцем
Град налегао на равницу
Као бесан мужјак на женку
Прекорни погледи светаца

Са хладних зидова
Сам и слаб као пијани Тин
Не могу да крикнем
„Свакидашњу јадиковку“
Издајека, босоног дечак
На пустом прашњавом путу
Старац,
Са „горким талогом искуства“
И непрестаним гађењем
На све око себе

ВОЖД

Са небеса, љут и бесан, Вожд нас гледа,
Шта чинимо то од себе, никако да схвати.
Да дођемо себи баш нам се не да,
Још увек нас стари усуд прати.

Гмижу, пузе, цвиле ларве и црви
Цвет поред пута, од стида, сагнуо главу
Последњи сада би да буду први,
Вожд се у чуду пита: „Боже, јесам ли био у праву?“

Разграђена дворишта, порушене куће и храмови,
Стоглава неман бесно кидише,
За Вождов народ само камције и амови,
Све чине да се српско име избрише.

Стари тамничари, нове тамнице и зиндани,
Хоће Србе да науче неком новом ходу,

Вожд се у чуду пита, који су ово дани,
Његовим потомцима отимају и земљу и воду.

Господару, не чуди се, шалу је однео враг,
Кад би нешто сишао међ нас
Такав, такав јеси, сигурно би заглавио Хаг,
Без наде на помоћ и спас.

ПОВРАТАК

Одавде, са овога брда
Кренуо сам да освојим свет.

Свет нисам освојио
Рођено брдо увредио.

Вратио сам се.
Старац, горак до темена,
Плачљив и усамљен,
Сажалења достојан.

Моје брдо
Још увек младо
Лепо и постојано,
Смеје ми се без злобе.

Грли ме нежно и теши.
Од његовог смеха
Коса ми постаје лепша,
Зуби бељи и јачи.

Падам ничице,
Слушам траву како расте
И зрикавце што се радују
Мојему повратку.

Суза месеца пада ми на лице
Док срце последње откуцаје
Предаје вечности.

О ПЕСНИКУ

Светолик Станковић је рођен 1945. године у селу Бабичко, недалеко од Лесковца. Објавио је десетак књига-га поезије и прозе. Добитник је многих награда и признања.

Члан је Српске духовне академије у Параћину.

Добитник је „Повеље Српске духовне академије“ у 2018. години. У знак признања за значајан допринос нашој књижевности, духовности и баштини, а посебно истичемо роман „Сидонијин поглед – о Исидори Секулић“.

Лауреат је највише награде „Раваничанин“, Српске духовне академије у 2019. години: Највише признање за трајан допринос српској књижевности, духовности, култури и националној баштини – награда за животно дело.

Члан је УКС.

Живи у Лесковцу.